

гарскитѣ революционери въ Ромѣния и разпалиха юнашката имъ кръвъ. Туй, което Ботевъ мечталъ толкова години, сега се сбъднало. Часътъ за разплата настаналъ. Петвѣковниятъ робъ вдигналъ глава и очаквалъ помощъ.

По това време въ Ромѣния била събрана чета отъ 200 души български юнаци, които трѣбало да минатъ Дунава, да влѣзатъ въ България и да се присѣдинятъ къмъ възстаницитѣ въ Тракия. На чело на тая чета застаналъ Хр. Ботевъ. — всички посочили него за войвода. Той билъ извънъ себе си отъ радостъ и не знаелъ почивка ни дене, ни ноще. Той тичалъ по кръчми и кафенета, по ханища и кжщи да разговаря съ четниците си и да разпаля сърдцата имъ за великото дѣло. Оръжие било приготвено вече за всички, тъй сжщо и възстаническа форма. За да остане приготвлението на четата тайно, четниците се разпрѣснали по крайдунавскитѣ градове: Олтеница, Гюргево, Зимничъ, Турно-Могурели. По-голъмата частъ отъ оръжието и облѣклото била изпратена въ санджета за Гюргево. За да заблудятъ ония, които виждали, какво се върши, пуснали слухове, че четата отива въ Сърбия.

Въ парахода „Радецки“

На 16 май 1876 год., три часа следъ обѣдъ, австрийскитъ пжтнички параходъ „Радецки“ вече порѣлъ вълнитѣ на „тихия бѣлъ Дунавъ“. Когато параходътъ стигналъ Турно-Могурели, повече отъ 100 души четници се били вече качили. Останалитѣ се накачили по другитѣ скели. Сутринта на 17 май Ботевъ излѣзълъ на кувертата на парахода да раз-